

1994-10-07

AKKS ARBETSGRUPPEN FÖR KARISMATISK FÖRNYELSE I KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Varför nämns inte ett ord explicit om den nya evangelisationen i arbetsmaterialet till stiftsynoden? (Tankar om stiftsynoden /Bengt Malmgren/)

Metoden att hålla fast vid indelningen i olika rubriker i det bearbetade arbetsmaterialet ("gröna häftet") till stiftsynoden känns ganska steril och har effekten att hämma fritt tänkande. Genom att bestämma grundstrukturen från början neutraliseras hela processen, och risken är att vi får en urvattnad, ganska blek synod som inte alls förmår att på djupet ta itu med de viktiga frågorna om kyrkans roll i samhället och samhällets tveckling.

Avsnittet om att ge tron vidare handlar mest om finslipning av pedagogiken för dem som redan är inne i kyrkan, något katolska kyrkan redan är teoretiskt duktig på inte minst genom KPN's fina arbete. De tre grundpelarna gemenskap, bön och katekes är viktiga, men ändå innehåller dokumentet ingen anstöt som slungar oss ut i de verkligt viktiga frågorna.

-Hur skall kyrkan verkligen bli *viktig* för människorna idag?

-Hur når vi de 90% som över huvud taget inte kommer till kyrkans katekesundervisning?

-Hur skall kyrkan på allvar kunna bli det ljus och salt i det svenska samhället hon är kallad att vara?

-Hur skall kyrkan *nå ut* till de stora massorna, och inte bara till de få sökarna som av egen kraft söker sig till kyrkan?

-Hur befäster vi en medvetenhet hos kyrkans folk om att varje kristens viktigaste uppgift är att ge evangeliet vidare till sina vänner och grannar, arbetskamrater och anhöriga? (se Evangelii Nuntiandi, påves ständigt återkommande maning till en ny evangelisation)

-Hur kan kyrkan evangelisera kulturen och på ett positivt sätt tjäna samhället genom att föra in kristna värden och främja fred och rättvisa?

-Hur skall katolska kyrkan samverka med resten av kristenheten i Sverige för att inte kompromettera evangeliet och för världen visa upp bilden av en splittrad kristenhet? (Om vi inte intresserar oss för enhet med våra bröder och systrar i tron, hur skall då den värld vi har uppdraget att evangelisera kunna tro på att vi verkligen är intresserad av att göra oss till ett med den?)

-Ägnar vi oss inte mer åt att försöka trycka på kyrkans folk en mall för hur människor skall vara och bete sig än att i sann kristen anda respektera människors integritet och tillåta folk att organisera sig?

Jag har en känsla av att många människors motstånd mot kyrkan idag handlar just om uppfattningen att hon alltför mycket vill styra, kombinerat med upplevelsen av att kyrkan har ett ointresse av att verkligen se och vara lyhörd för människors verkliga behov.

Däremot finns det idag en hunger efter andlighet och tro, och människor måste få erfara att de i mötet med kyrkan får näring för denna hunger. Kyrkan måste rikta sig och *nå ut* med sitt budskap till den stora massan av människor i vårt samhälle, inte bara till de fåtaliga sökare som av egen kraft tar sig till henne. Här är det inte på sin plats att stå tillbaka och "anpassa" budskapet, här gäller det tvärtom radikaliserings och att hitta former för evangelisation som talar till dagens moderna människor. Det är här *den nya evangelisationen* som påven talar om kommer in, och det är förvånande att detta begrepp inte ens omnämns i stiftsynodens arbets-material. *Den nya evangelisationen inför år 2000 borde göras till en huvudpunkt för synodens arbete och komma till explicit uttryck i dess handlingar.*

/Bengt Malmgren